

SARA

— De Mooie Moorden —

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Opmaak: Asterisk*, Amsterdam

Coverontwerp: Studio Lannoo

Foto cover: © Shutterstock

Foto achterkant: © Jef Boes

www.philiplebon.com

www.facebook.com/philiplebon

Als u opmerkingen of vragen heeft, dan kunt u contact nemen met onze redactie:
redactielifestyle@lannoo.com

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2014

D/2014/45/572 – NUR332

ISBN: 978-94-014-2267-3

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PHILIP LE BON

SARA

— De Mooie Moorden —

 | LANNOO

Voor Ilse, Andreas, Gilles, René en Aline

Ave Lectori, morituri te salutant!

'Het was de ergste dag van mijn leven. Welke dag het precies was, herinner ik me niet meer, ergens tegen het einde van de lente.

Toch begon alles zo mooi. De zon ging op net zoals anders, de melkkoeien en de schapen graasden rustig rond de hutten van het dorp. Jonge kalfjes huppelden in het gras van de savanne.

Vanaf 's morgens vroeg waren de dorpingen al erg actief, enkel de kleinsten waren vrijgesteld van het werk. Ze speelden lachend en giechelend tussen ons in. Het leek een ochtend te worden als zovele andere – zonder zorgen. Totdat ze kwamen...'

— DEEL I —

‘Van de hemel naar de hel’

1

Londen, 2007

De rug van zijn hand wrijft een kijkgaatje in de condens op het vensterglas. Door zijn voorhoofd tegen het natte oppervlak te duwen, tracht hij de eerstvolgende halte in te schatten.

Het is een miezerige avond in maart en, met uitzondering van wat schrale straatverlichting, is het pikdonker buiten. Motregen slaat onophoudelijk tegen het bedompte raam aan zijn schouder.

Ze draaien een brede winkelstraat in. Felverlichte etalages flitsen voorbij, hier en daar onderbroken door de silhouetten van lange mensenrijen met paraplu's.

Met een grimmige blik in de ogen blijft Oliver Richards uit het raam van de schokkende tram staren. Ja, hij heeft het zowat gehad met al die rondhuppelende mensen met een rode clownsneus op.

Eens per jaar organiseert Comic Relief, een Britse liefdadigheidsinstelling, de Red Nose Day. Een hele dag lang wordt in Engeland een geldinzamelingsactie gehouden op de nationale radio en tv. Meestal gaat de opbrengst naar de hulpbehoevende Afrikanen. Ook nu zullen de giften tal van goede doelen steunen: voedselprogramma's, preventie en bestrijding van besmettelijke ziektes, alsook steun voor slachtoffers van rassensnellen en genocide.

Het raakt Olivers koude kleren niet. Hij doet niet aan liefdadigheid, en al zeker niet voor Afrika. Weggegooid geld dat spoorloos verdwijnt in de zakken van corrupte regeringen of dubieuze ngo's.

Eigenlijk kan hij het zich moeiteloos permitteren om geld weg te schenken, maar het geven zit hem niet in het bloed.

Door de jaren heen, als freelancecrisismanager ten dienste van bijna failliete bedrijven, heeft hij een klein fortuin vergaard, deels op de kap van de (ex-)werknemers, deels door het uitverkopen van de gebouwen, de voertuigen en het machinepark.

Zo had Oliver een half jaar geleden een van zijn betere deals binnengerijfd. De opsplitsing en doorverkoop van Phi-Pharma, een distributeursfirma voor apothekers in de UK, had zo maar eventjes 90.000 pond extra in het laatje gebracht, bovenop zijn normale fee van 15.000 pond per maand.

Er waren twee kopers geweest. Tegen elke logica in had hij gekozen voor de minstbiedende, en zijn klant overtuigd dat dit de beste optie was. De andere overnemer, G4Capital uit Zwitserland, had hij afgeschilderd als onbetrouwbaar en niet solvabel. De riante steekpenning was Oliver een week na de verkoop uitbetaald, handje contantje.

Het bruuske stoppen van de tram brengt hem terug bij de werkelijkheid. Nog drie haltes te gaan. Het tramgedeelte waarin Oliver zich bevindt, is voor de helft gevuld. Ongeïnteresseerd bekijkt hij de mensen die uit- en instappen.

Stomme rode neuzen.

Een zwarte vrouw met lang, bruin haar komt helemaal doorgelopen en neemt schuin tegenover hem plaats. Ze kijkt hem niet aan, duwt een oude krant weg en gaat zitten.

Schokkend zet de tram zich opnieuw in beweging. Vanachter zijn krant dwaalt zijn blik naar het gelaat van de vrouw en haar ranke lichaam. Ook zij heeft een ridicule clownsneus op, met erboven een fijne bril met lichtgetinte glazen. Oliver durft er zijn hoofd om te verwedden dat de kleurlinge een pruik op heeft want de haarlijn oogt onnatuurlijk scheef.

De jonge vrouw zet haar bril af, duwt de pootjes dicht en steekt hem in haar jas.

Gefascineerd bespiedt Oliver de gave huid van haar scherpe gezicht, afgelijnd door hoge jukbenen, sneeuwwitte tanden en bloedrode lippen – vermoedelijk perfecte gelaatsverhoudingen.

De zwarte schone haalt een mobieltje uit de voorzijde van een compacte rugzak, drukt op een toets en zet het ding tegen haar oor. Terwijl ze belt, dwaalt haar blik zijn richting uit.

Onwennig, om zijn gegluur te maskeren, duwt Oliver zijn krant hoger. Als het gebabbel stilvalt, laat hij de papieren muur in zijn handen zakken. Doordat de vrouw naarstig in haar zakagenda

bladert, kan hij haar bekijken zonder dat ze het in de gaten heeft. Ze heeft inmiddels haar jas en sjaaltje uitgedaan. Schaamteloos glijden Oliver's ogen langs haar nek naar beneden. De halsuitsnijing van haar grijze blouse vormt een diepe V tussen haar volle borsten.

Hmm... Hoe lang is het geleden dat hij een vrouw heeft gehad?

Geen hoertje – dat was nog vorige week maandag – maar iemand die zich zomaar aan hem heeft gegeven? Oliver krabt aan zijn neus. Juist! Onbetaalde, vrijwillige seks was geleden van de zomervakantie, toen hij op het Griekse feesteland Mykonos was, met enkele (dronken) blonde bimbo's.

In gedachten schat hij zijn kansen in. Dan schudt hij het hoofd. De vrouw binnen zijn gezichtsveld is van een ander kaliber, waarschijnlijk te hoog gegrepen voor iemand als hem.

Plots kijkt de zwarte beauté op en staart hem recht in de ogen. Oliver lijkt wel betoverd en blijft haar gefascineerd aankijken. Na een korte glimlach slaat ze haar ogen neer, waarbij ze achteloos een lok haar achter haar oor krult.

Zit ze te flirten, of is het wishful thinking? Tuurlijk...

De tram stopt aan de volgende halte. Heimelijk hoopt Oliver dat de moordgriet blijft zitten. Haastige pendelaars stappen uit; niemand komt het rijtuig binnen. Op een bejaard koppel na zijn ze de laatste reizigers in dit compartiment.

Zodra de tram vaart maakt, gaat de vrouw verzitten door haar ene been traag over het ander te slaan. Haar halfflange, lichtblauwe rok schuift hierdoor tot net boven haar knieën.

Geen nylonkousen.

Er is iets met haar, iets waardoor Oliver zijn ogen niet van haar af kan houden. Bijna had hij een glimp van haar slipje opgevangen toen ze van positie wisselde. En kennelijk stoort het de vrouw niet dat hij haar blijft aankijken, want als hij haar toelacht, lacht ze vriendelijk terug.

Metalig geluid weerklinkt. Ze schudden heen en weer. De tram remt aan de voorlaatste halte. Ook hier maakt de vrouw geen aanstalten om af te stappen.

Oef! Zou hij niet beter naast haar gaan zitten? Nee.

Ze zijn opnieuw in beweging, op minder dan een mijl van Oliver's eindhalte.

Plots vallen haar rugzakje en regenjas op de grond – zomaar.

Als de onbekende vrouw haar benen uit elkaar haalt om op te staan, ziet Oliver zijn kans. Hij veert recht, knielt en raapt alles op. Vanuit kniezit staart hij haar kort aan, met in elke hand iets. Doordat ze met beide voeten op de grond staat, kan hij in haar rokje kijken. Ongewild blijft zijn blik als gekluisterd hangen.

Snel en ietwat beschaamd duwt de vrouw de voorkant van haar rok tussen haar benen.

Met een rood hoofd krabbelt Oliver recht.

De zwarte vrouw staat op, neemt haar spullen van hem over en knikt als bedankje. Nogmaals een stralende glimlach, onder die afgrijpselijke rode, plastic neus.

Graag gedaan, wil Oliver Richards zeggen, maar zijn stem blokkeert. Dan gebeurt wat hij stilletjes had gehoopt: ze drukt op de bel om aan te geven dat ze de volgende halte wil uitstappen.

Gezwind draait de crisismanager zich om, trekt zijn regenjas aan en stapt met zijn attaché-koffertje achter de zwarte vrouw aan, als een hitsige kater achter een krolse kattin.

2

Ze is er zo goed als zeker van: na de 'toevallige' inkijk van daar-net heeft ze hem helemaal aan het kwijlen gekregen, ook al heeft ze een slipje aan. Nee, *Basic Instinct*-toestanden zijn deze keer overbodig, denkt de zwarte vrouw wanneer ze door de middengang van het tramstel loopt. En wie weet, misschien heeft ze onvoorzien de ninja-ster nog nodig die in het ingenaaide zakje achteraan haar slip zit.

Op het moment dat ze uitstapt, draait de zwarte vrouw haar hoofd weg van de spiegel voor de tramchauffeur. Zodra ze op het voetpad loopt, zet ze haar clownsneus af en steekt hem in haar regenjas. Die vervelende motregen is gelukkig gestopt.

Oliver Richards volgt haar op de voet. Uiteraard. Ze weet wel dat de man oversekt is en regelmatig callgirls op bezoek heeft. Heupwiegend wandelt ze over de glimmende kasseien voor hem uit. Ze voelt zijn blik op haar kont.

Zelfzeker stapt ze het verlichte steegje in, op weg naar Oliver Richards' woonst.

Een viertal jonge gasten komt onverwachts hun richting uit.

Rustig, meid.

Oliver versnelt zijn pas en komt naast haar lopen, begint een praatje te maken. 'Juffrouw, kan ik jou een drankje aanbieden?'

Ze haalt haar schouders op en stapt door. Bijna zijn ze halverwege het steegje. Geen camera's.

Bewust vertraagt ze tot ze allebei stilstaan. Straks moeten ze de Thames over via een brug waar het altijd erg druk is, dus daar kan het niet. Oliver is een kop groter dan haar en alhoewel ze ongewapend is, is ze helemaal niet bang van hem.

Nu ja, ongewapend?

'Mij een drankje aanbieden?' herhaalt ze streng. Toch maakt ze plagerig oogcontact.

'Laat maar', zegt hij zonder haar antwoord af te wachten. 'Sorry dat ik het vroeg. Prettige avond verder.'

Nog voor hij zich kan omdraaien, vraagt ze: 'Waar wil je iets gaan drinken? Hier is niets.'

Stomverbaasd blijft de man stokstijf staan, alsof ze hem had gehypnotiseerd met haar woorden. Oliver hoest twee keer kort en wijst. 'Toch wel. Achter de hoek is er een leuke Irish pub', zegt hij met een onzekere stem.

In your dreams, Oliver. In your dreams...

'Wat denk je ervan? Of weet jij iets beters?'

De vier jongeren slenteren voorbij, te traag naar haar zin. Ze draait haar hoofd weg. Daarna kijkt ze Oliver opnieuw diep in de ogen.

Geduld.

'Is dat jouw stijl, onbekende vrouwen uitnodigen voor een drankje?' oppert ze.

'Nee hoor. Da's voor het eerst sinds ik naar hier ben verhuisd',

antwoordt de kerel rad van tong, ‘En voor iemand als jij maak ik graag een uitzondering.’

Charmeur.

Eindelijk zijn ze alleen in het donkere steegje.

Als Oliver een grote pas dichterbij zet, deinst ze meteen achteruit. ‘Hola’, reageert ze overdreven. ‘Kalm, meneer. Je maakt me bang!’

‘Oei. Sorry, dat was niet zo bedoeld’, prevelt hij.

‘Ben jij een weirdo?’ vraagt ze.

‘Maar nee. Ik zag je op de tram en kon mijn ogen niet van je afhouden. Het spijt me dat ik je liet schrikken.’

‘Je bent toch niets met mij van plan hè?’

‘Euh... Niets dat jij niet zou willen, nee.’

‘Oké. Ik geloof je’, antwoordt ze met gespeelde twijfel.

Oliver ontspant zich. Een glimlach komt op zijn lippen.

Onopvallend schuifelt ze iets dichterbij. ‘Dus je woont hier niet ver vandaan?’ vraagt ze om het gesprek gaande te houden.

‘Ja, ik woon hier zo goed als vlakbij.’

Leugenaar.

Het was nog zeker anderhalve mijl wandelen tot bij Oliver's flat.

Zou hij toehappen?

‘Ik weet niet goed’, begint ze. ‘Nu ik aanvoel dat je me geen pijn wilt doen, en ik weet dat je hier toch in de buurt woont... Misschien kunnen we bij jou iets drinken? Lijkt me... ahum... gezelliger, niet?’

Plots lijken Oliver's pupillen wel dubbel zo groot. ‘Euh...’ kraamt hij eerst uit. Na een paar keer slikken, herpakt hij zich. ‘Graag. En ik heb altijd champagne fris staan’, probeert hij voorzichtig. ‘Enkel voor speciale gasten... zoals jij.’

Ze laat haar mooiste glimlach zien. Om hem gerust te stellen, neemt ze zijn hand vast, niet dwingend maar toch stevig genoeg.

Het lukt, want Oliver's gezicht klaart op. Hij legt zijn vrije hand voorzichtig op haar schouder.

De achterdocht die ze afleidde uit zijn afwachtende houding, is helemaal verdwenen. Omdat ze het hier wil doen, gaat ze op haar tippen staan... en kust hem vluchtig op zijn wang. ‘Ik wil je’, fluistert ze in zijn oor.

Ongeloof in zijn ogen.

Daarop brengt ze haar hand tastend tussen zijn benen.

Zonder iets te zeggen laat hij haar begaan.

Oliver heeft er duidelijk zin in, dat voelt ze meteen. Ze slaat haar ogen naar hem op en ritst zijn gulp open. Laat haar hand in zijn slip glijden. Grijpt.

Als reactie kust Oliver haar in de nek. Ze hoort hem kreunen, smachtend naar meer.

Zwaar hijgend legt hij beide handen op de rondingen van haar push-upbeha. Nadat hij twee knoopjes van haar blouse heeft losgemaakt, streelt hij haar halfbloze borsten. 'Oh, ik wil jou ook! Je bent zo mooi. Je lijkt wel een zwarte godin.'

Ze voelt een hand onder haar rokje gaan. 'Hoe heet je?' vraagt ze om wat geloofwaardiger over te komen. Non-stop blijft ze haar gekromde vingers zachtjes op en neer bewegen.

'Euh... Oliver. Oliver Richards. *Oh my God*. Ik kan me amper inhouden.' Zijn stem trilt van opwindning. 'Shit. Maar... hou jij ervan om in de openlucht te vrijen?' smeekt hij bijna. 'Ja?'

Hoe zij heet, is voor Oliver niet zo belangrijk, merkt ze.

'In de openlucht heb ik het nog nooit gedaan', liegt ze. 'Maar waarom niet?' fluistert ze hem met een zwoele stem toe.

Ze weet maar al te goed dat Oliver kickt op outdoorseks want ze had hem al meer dan eens in actie gezien terwijl hij groepsseks had in Green Park, een populair park voor *dogging*-fanaten, op wandelafstand van het Hilton Hotel en Buckingham Palace.

Olivers mond valt open. 'Oké. Kijk, aan de rechterkant, net voor het eind van het steegje, is er een doodlopend stukje', legt hij onnodig uit. Zijn ogen blinken alsof hij zich haar rode slipje weer levendig voor de geest haalt.

Prompt stopt ze met masseren en trekt haar hand terug. 'Kunnen we daar ongezien...?' vraagt ze met verbazing in haar stem.

'Oh ja. Heel zeker', zegt hij uitgelaten. 'Toevallige voorbijgangers zullen niks kunnen zien, dat garandeer ik je.'

Ze weet dat hij gelijk heeft. Nu er niemand anders in het straatje is, steekt ze glimlachend haar hand naar hem uit.

De geile kikker kan zijn geluk niet op. Zonder tijd te verliezen, trekt hij haar mee.

Iets later stappen ze zij aan zij het smalle, doodlopende steegje in. Wanneer ze helemaal aan het eind zijn gekomen, draait ze zich om en leunt ze met haar rug tegen de muur. 'Is het hier veilig genoeg?'

Oliver knikt en zet zijn aktetas neer.

'Ik wil je in me voelen, Oliver!' Om haar woorden kracht bij te zetten, heft ze haar rok omhoog en trekt het driehoekje van haar slipje opzij. 'Liefst zo snel mogelijk...'

'Heerlijk', kreunt de man gretig. Ongeduldig friemelt hij aan zijn broeksriem. Terwijl hij waggelend op haar afkomt, flikkert zijn gesp in het gele licht van een oude, gietijzeren straatlantaarn. Met een brede grijns op de lippen laat Oliver zijn maatbroek samen met zijn wit-blauw gestreepte boxersshort op zijn hielen vallen – voor haar het moment om tot de echte actie over te gaan.

Bye-bye.

Lenig zet ze zich af tegen de muur en springt op. Met haar voet haalt ze krachtig uit naar de crisismanager. Nadat die hem vol op zijn rechterslaap heeft geraakt, zakt Oliver ineen – eerst op zijn blote knieën, dan op zijn buik.

Kali Lubag.

Koelbloedig knielt de zwarte vrouw naast Oliver Richards' bewusteloze lijf, neemt zijn hoofd met beide handen stevig vast... en breekt met een korte twistbeweging zijn slappe nek.

3

'**W**at denk je?' vraagt de rijzige man. Nerveus duwt hij zijn kasjmieren das goed tegen zijn keel en slikt zijn adamsappel op en neer. Met een bezorgde blik bekijkt hij zichzelf in de manshoge spiegel. Hij draagt een tweedelig grijs maatpak, boven een smetteloos wit hemd en blinkende puntschoenen.

'Volgens mij zal de directeur koppig voet bij stuk houden', geeft

zijn collega aan. ‘En ik kan hem geen ongelijk geven. Het is zijn levenswerk. Zijn baby als het ware.’

‘Tja, maar als we nóg eens bot vangen, zal de grote baas helemaal tureluurs worden!’ verzekert hij zijn kompaan, een witteboordcrimineel net als hij.

De afwijzing van het overnamebod voor het noodlijdende Phi-Pharma ligt hem nog vers in het geheugen. Die corrupte Oliver Richards had hem bijna zijn job gekost. Nadat hij zijn furieuze baas enigszins had weten te kalmeren, had hij beloofd om een drastische actie te ondernemen.

‘Tot hoever kunnen we gaan in dit dossier?’

‘Tot tweemaal de huidige waarde van het bedrijf, inclusief een appeltje voor de dorst op een zwarte rekening bij UBS Luxemburg.’

‘Hmm. Wie belt hem deze keer? Jij of ik?’ vraagt hij aan zijn maat.

‘Kop of munt?’ stelt de andere voor.

‘Lijkt me eerlijk.’ Hij haalt een muntstuk van vijf Zwitserse frank uit zijn broekzak en gooit het op. Behendig vangt hij het tollende geldstuk op en slaat het op de rug van zijn hand.

Ze kijken. Helaas, de toss is in het voordeel van zijn collega. Met een diepe zucht gaat hij zitten. Zijn maat schuift het belstation dichterbij en reikt hem grijnzend de ontraceerbare satelliettelefoon aan. ‘Op hoop van zegen dan maar...’ zegt hij.

‘Nee, CytoSerum is niet te koop!’ brult sir Gordon Harris nogmaals in de telefoon. ‘Nu niet en nooit niet! En steek voor mijn part jouw geld waar de zon niet schijnt! Heb je me goed begrepen, oetlul?’ Buiten zijn zinnen gooit hij de hoorn op de haak.

Wat is hier allemaal aan het gebeuren?

Nadat Gordon Harris wat op adem is gekomen, drukt hij op het knopje van de speaker. ‘Carmen, kom onmiddellijk naar hier, wil je?’ Eigenlijk was het geen vraag, maar hoe de omstandigheden ook waren, zijn hondstrouwe personeel zou altijd op Gordons volste respect kunnen rekenen.

Carmen stuift zijn bureau binnen, notaboekje en balpen klaar voor gebruik. ‘Jawel, sir Harris?’

Gordon staat op uit zijn stoel en schenkt zichzelf een extra grote pure maltwhisky uit. ‘Ook één?’ biedt hij Carmen aan.

‘Is het niet een beetje vroeg daarvoor, sir?’ vraagt ze bezorgd.

‘Misschien wel, maar waarom niet? Gisteren kreeg ik van mijn cardioloog te horen dat er een pacemaker moet worden geplaatst. Een ongeneeslijke hartziekte. Met wat geluk heb ik nog hoogstens anderhalf tot twee jaar te leven’, antwoordt Gordon op een toon alsof hij het weerbericht aan het voorlezen is.

‘Maar dat is onmogelijk, sir’, prevelt ze.

‘Toch is het zo, Carmen.’

De vrouw, al meer dan vijftientig jaar bij hem in dienst, begint lichtjes te huilen. ‘Oh nee’, kreunt ze.

‘Toch wel, Carmen. Ik ben ten dode opgeschreven’, zegt hij met luide stem – veel luider dan nodig. ‘Los daarvan wil ik dat je volgende maandag, 10 december voor alle duidelijkheid, een spoedvergadering belegt. Om 10 uur stipt wil ik de Raad van Bestuur toespreken, hier in mijn bureau’, zegt hij nog luider dan daarnet. Als een verdwaalde toerist wandelt hij in het rond.

‘Voelt u zich wel lekker, sir?’

‘Beter dan ooit’, liegt hij. ‘Oh. Het ijs! Ik wist dat ik iets vergeten was...’ Gordon plaatst het whiskyglas onder de ijsmachine. Automatisch valt een ijsblokje met een plofje in de goudgele vloeistof. Genietend snuift hij het bouquet op. Out of the blue vraagt hij: ‘Wil je alsjeblieft met me dansen, lieve schat?’

Zonder haar antwoord af te wachten, stapt Gordon naar een lang rek met cd’s. Hij kiest, duwt de cd-speler open en legt er het schijfje in. Daarna draait hij zich om en wandelt, met de afstandsbediening in de hand, op de onthutste Carmen af.

Wonderlijk mooie muziek begint te spelen.

‘Wil je met me dansen?’ herhaalt hij op luide toon.

‘Zeer graag, sir’, antwoordt ze met onvaste stem en met tranen in de ogen.

Voor Gordon verdergaat, drukt hij lang op de volumeknop. Het geluid zwelt aan en de klank is uitmuntend. De noten van *An der schönen blauen Donau* galmen kraakhelder uit de luidsprekers.

In plaats van zijn arm rond het middel van zijn secretaresse te

slaan en de Weense wals in te zetten, gebaart Gordon dat Carmen dichterbij moet komen.

Met grote ogen stapt zijn secretaresse zijn richting uit. Iets later brengt hij zijn mond naar haar wang... en begint stillerjes te praten.

Sir Gordon Harris had altijd geweten dat het Bose 5.1 Surround Sound-systeem een fantastische investering zou zijn.

De brave man heeft zijn verstand verloren!

In al die jaren bij CytoSerum heeft Carmen haar baas nog nooit zó gezien. Sir Harris loopt als een kip zonder kop van de ene naar de andere kant van zijn kantoor, met plotselinge interesse voor alle vier de hoeken en, hoewel het muisstil is in de kamer, is hij bijna aan het roepen. Bizar.

Haar baas is begin de vijftig en ze kent hem als een toffe man, altijd aimabel en ontzettend pienter. Sinds zijn liefvallige echtgenote haar lange en vooral hartverscheurende strijd tegen borstkanker heeft verloren, is sir Harris een alleenstaande man.

Carmen doet haar best niet te denken aan de trieste begrafenis. Zeven jaar geleden was de kerk van Blackheath, het geboortedorp van sir Harris' eega, veel te klein. Mensen waren van heinde en verre gekomen om de prachtvrouw een laatste groet te brengen – de vloer rond Carmens voeten was nat geweest.

Na het overlijden van zijn echtgenote was zijn dochter Sara de belangrijkste persoon in sir Harris' leven geworden. Hij zou, zoals de meeste papa's, álles voor haar doen. Toch is ze geen verwend nest geworden. Integendeel.

Sara Harris is enig kind. Nu ja, kind? Ze is intussen een volwassen vrouw van negenentwintig en staat op het punt te trouwen met meneer Garside. Mama zaliger zou zeker heel tevreden zijn geweest met de partnerkeuze van haar dochter, want sir Harris' toekomstige schoonzoon is een buitengewoon zachtaardige en attente man.

Door de jaren heen is Carmen in zekere zin een soort tweede moeder voor sir Harris geworden, zonder hem te betuttelen. Als hij een zwak moment had en een schouder nodig had om uit te huielen, troostte ze hem zo veel ze kon.

Na verloop van tijd, naarmate sir Harris het overlijden van zijn

vrouw een plaats in zijn hart had gegeven, vond Carmen dat hij er weer helemaal bovenop kwam. Vooral de kordaatheid waarmee hij CytoSerum leidt, vindt ze bewonderenswaardig. Ook al is sir Harris een hartelijk, zelfs emotioneel man, als CEO kan hij keihard uit de hoek komen en rationele beslissingen nemen – altijd streng en rechtvaardig.

En voor zover zij weet, verkeert haar baas in excellente gezondheid. Hij verzorgt zich als geen ander, eet gezond en regelmatig, en sport vrij veel. Twee keer per week gaat hij drie kwartier baantjes trekken in het zwembad. In het weekend speelt hij golf, en nu en dan laat hij zich verleiden om te squashen met Sara. Bovendien zijn al zijn medische check-ups altijd uitstekend geweest. En nu dit, zo maar vanuit het niets?

Het feit dat het pas kwart over elf is, maakt Carmen nog alerter. Sir Harris drinkt nooit voor de middag. Nooit! Toen hij haar zojuist vertelde terminaal te zijn, stortte haar wereld in. Ze wou snotterend als een kind in zijn armen vliegen.

Carmen is niet helemaal zeker, maar ze heeft de indruk dat het sir Harris niet echt kan schelen dat hij doodgaat.

Begon hij door te slaan? Kon hij de eenzaamheid niet meer aan? Was hij het leven beu?

Eerst vraagt hij haar ten dans, en dan niet meer? Carmen begrijpt er niets van. Misschien is hij daarnet op zijn hoofd gevallen?

Omdat haar baas met zijn arm zwaait, stapt ze met een bang hartje op hem af. Iets later, na de eerste zinnen van sir Harris' gefluister, haalt ze opgelucht adem.

Op de tonen van 's werelds beroemdste wals luistert Carmen met verstomming naar wat sir Gordon Harris haar in stille bewoording toevertrouwt.

‘Carmen, dit is geen grap. Ik ben ervan overtuigd dat onze kantoren worden afgeluisterd. Ook het mijne. Vandaar dat de muziek zo luid staat’, legt haar baas uit. ‘Trouwens, je hoeft je niet ongerust te maken over mijn gezondheid. Mijn hart is in prima conditie, laat dat duidelijk voor je zijn. Maar mondje dicht graag.’

Mondje dicht?